

פרשת תצא

בס"ד. משיחת ט"ו בשבט ה'תשמ"א.

הנחה פרטית בלתי מוגה

ישנה דוגמה מפורסמת שחמי הרבי נתן, לאחר שנשאל את השאלה הבאה: מצד אחד הוא מכריז "לאלתר לתשובה - לאלתר לגאולה", והוא מסביר שכשהוא אומר "לאלתר" הוא מתכוון שזה יקרה ממש במהרה; ובו-בזמן הוא מעסיק את עצמו בתיכונן תוכניות לבניית ישיבות ובניינים, תוכניות לחינוך ילדים - תוכניות של מימושן יידרשו כמה שנים? לפחות בזמן הגלות, שכן לאחר מכן המשיח יקח את זה.

ועל כך הוא ענה שתופעה כזאת כבר היתה קיימת בעבר. מקרא מלא דיבר הכתוב, מסופר בחומש שכשבני ישראל הלכו ב"מדבר העמים" הם העבירו את המשכן איתם, והקימו אותו בכל מקום בו הם חנו. לאחר מכן, כאשר הם יצאו למסע שני, למקום אחר, היו צריכים לפרק אותו, ואחר כך להקים אותו שוב במקום שבו הם חנו לאחר המסע.

נאמר בחומש במפורש שהיתה חנייה מסויימת שבה, כפי שרש"י מפרש, הם נשאו שם שמונה עשרה שנים - שמונה עשרה שנים ברציפות באותו מקום. חנייה כזאת מצדיקה בהחלט את כל הטירחה הכרוכה בהקמת המשכן, ואת כל ההמולה הכרוכה בדבר.

אחר כך נאמר בחומש, שהיו מסעות אחרים שבהם היו מגיעים בבוקר ואחר כך עזבו באותו ערב, או שהם היו מגיעים בערב ועוזבים בבוקר שלמחרת. או "יומם ולילה ונסעו".

רואים אנו, בשביל לילה אחד, או בשביל יממה אחת, הם עסקו במלאכת הקמת המשכן שנקרא גם מקדש. והם הקימו אותו מתחילתו ועד סופו, עם כל הפרטים שלו, בדיוק באותו אופן שהמשכן הוקם במקום שבו הם נשאו למשך שמונה עשרה שנה - במדבר קדש.

וכך זה גם בנוגע לענייננו: משיח מגיע "נאו", ואף על פי כן יהודי צריך לנצל כל רגע שעדיין נותר לו בזמן הגלות במלוא התנופה, במלוא ההיקף ובקנה-המידה הרחב ביותר. וניתן לו הכוח לפעול באופן שכזה. הוא חייב לפעול כדי לגייס את האנשים והנשים והטף להשתתף בעבודה. כל ילד חייב להגיע לכל הילדים שהוא מסוגל להגיע אליהם, וכל ילדה - לכל הילדות שהיא מסוגלת להגיע אליהן.

ועבודה זו, לא רק שהיא לא מהווה סתירה להכנות לביאת המשיח, אלא אדרבה, היא

פרשת תצא

מסייעת להבאתו: ה"נאו" עצמו יהיה שנייה אחת קודם, רגע אחד קודם.

ובאשר לטענה שלאחר שנמצאים בגלות במשך אלף ותשע מאות שנהאיזה תפקיד משחק עוד רגע אחד? ולשם מה הוא צריך להיות מעוניין בדברשמפריע לו לישון, לשחק, לאכול ממתק כשר, וכיוצא בזה?

אנחנו מסבירים לילד שהשם נמצא יחד איתו בגלות. והשם הוא "מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא", ויש לו "אלף אלפים משמשים וריבוא רבבות שעומדים לפניו". ואם כן, כשהשם נמצא בגלות, נמצאים שם אלף אלפי אלפים מלאכים וריבוא רבבות מלאכים!

ואחר כך, כאשר נסביר לילד מהו הסכום של ריבוא רבבות מטבעות של אגורה יתברר שאפילו לגיזבר בושינגטון, לגיזבר של "האדון הגדול", אין כל כך הרבה ריבוא רבבות ואלפי אלפים אגורות - כמספר המלאכים שיש להשם.

וכולם נמצאים בגלות!

וכל רגע הוא לא סתם רגע - זהו רגע שבו השכינה נמצאת בגלות. זהו רגע של גלות עבור כל מלאך, וממילא זה מסתכם באלפי אלפים רגעים עבור אלה ש"משמשים אותנו", וריבוא רבבות רגעים עבור אלה ש"עומדים לפניו".

וזה בנוסף לכך שיחד עם הילד נמצאים בגלות גם אביו ואמו ואחיו ואחותו, או אביה ואמה ואחיה ואחותה.

ואחר כך מוסיפים ומסבירים, שהילד צריך לדעת, שכל זמן שהילד או הילדה אינם יוצאים מהגלות, כל הנשמות של כל היהודים במשך כל הדורות כולם נמצאים כעת בגלות.

זה לא נכון לומר שהיהודים שחיו בזמן הבית לא הושפעו כתוצאה מהגלות - זהו ההיפך ממה ש"תורת אמת" אומרת. "תורת אמת" אומרת שכאשר "נתרחקנו מעל אדמתנו" וכאשר "גלינו מארצנו" נהיה הסתר והעלם של האלוקות בכל העולמות כולם.

דבר זה אינו סותר לסיפור הידוע, שנדפס בשמו שלרבי הלל מפאריטש, שרבי שמעון בן יוחאי לא הרגיש את הגלות משום שהדרגה שלו היתה נעלית מכל העניין של החורבן. שהרי אף על פי כן ברור הדבר שבתשעה באב רבי שמעון בן יוחאי התנהג בהתאם למנהגי תשעה באב; הוא נסע לרומי כדי לבטל גזירות של מלכות רומי הרשעה; הוא נאלץ להתחבא בדרך לא רגילה

פרשת תצא

- גלות בתוך גלות, תחילה שנים עשרה במערה, ואחר כך השנה השלוש-עשרה במערה. והשהות במערה נקראת במפורש "צער מערה" - עניין של גלות.

כך זה גם ביחס לנאמר, "גלו לבבל - שכינה עמהם", ו"עמו אנכי - השם - בצרה". "אנכי" הוא שנמצא "עמהם בצרה". "אנכי" היא דרגה נעלית יותר מהשמות "אלוקים" ו"הוי" "אנכי" מתייחס להשם בעצמו שאינו מרומז "לא בשום אות ולא בשום קוץ".

ומכך מובן שאם משיח יגיע אפילו רגע אחד ויחיד קודם זה ייחשב לזמן ארוך ביותר - בכמות, ועל אחת כמה וכמה כפי שהעניין הוא באיכות.

מלבד זאת, ילד בכלל לא ישאל את השאלה הזאת.

לא כאן המקום להאריך בעניין כיצד הילדים הם נעלים יותר מההורים שלהם - משום שהילדים עלולים לקבל זאת וללמוד מכך לגבי האופן שהם צריכים לקיים "כבוד את אביך ואת אמך" ולגבי זה ש"נעשה" צריך להיות קודם ל"נשמע". לכן עדיף שהם לא יקבלו את הביאור הארוך בזה שהם טובים יותר מהמבוגרים מהם ושהם ימשיכו להאמין ולסבור שהוריהם הם כאלה: האבא הוא דומה ל"אבינו שבשמים", כביכול, והאמא דומה ל"כנסת ישראל" - והם הילדים של השכינה ששרויה בין האיש והאשה.

זוהי, באופן כללי, הנקודה שבוודאי המבוגרים יסבירו לילדים בשפה המדוברת במדינה זו, ובמדינות אחרות, בשפות שלהן. שכן התורה היא "כפטיש יפוצץ סלע", מתחלקת להסברים ולשפות שונות.

והעיקר הוא להכיר בהבטחת הגמרא "אפילו אם ברזל הוא - היצר הרע - נימוח" ו"אם אבן הוא - מתפוצץ". וחס ושלוש לחשוד בשום יהודי שיש לו יצר הרע כמו ברזל או יצר הרע כמו אבן. אנו כה חלשים בגשמיות בדורות אלה עד שאפילו היצר הרע נחלש אף הוא.

צריך רק לא לאפשר לו "להרים את ראשו".

והעיקר הוא - "המעשה הוא העיקר", שהילדים יעסקו במרץ בכל העניינים האמורים ועוד כהנה וכהנה. והם ילכו לקבל פני משיח צדקנו "נאו", בשמחה ובטוב לבב.

לחיים!

